

Бѣлото камъче

(Приказка)

Това било отдавна. Само много старитѣ хора помнятъ тая приказка.

Живѣлъ бѣденъ старецъ. Колибката му била стара, схлупена и едвамъ се държала на прогнилитѣ си греди. Живѣлъ той самъ съ своя другарь — стария котакъ.

Сутринь, когато слънцето огрѣвало съ златнитѣ си лъчи бѣдната колиба, старецътъ излизалъ, сѣдалъ на голѣмия камъкъ прѣдъ колибката и викалъ:

— Марко, Марко! Излѣзъ!... Слънцето изгрѣ!

И веднага изъ прозорчето се измѣквалъ черенъ като вжгленъ котакъ. Лѣгалъ той въ краката на стареца и започвалъ своята тиха пѣсень: М-ръ, м-ръ, м-ръ...

Така живѣлъ старецътъ: сутринь на слънце се грѣлъ, которакътъ му пѣсень пѣлъ, а вечерь, когато изгрѣвала луната, отивалъ въ колибката да спи.

Единъ день, когато старецътъ се припичалъ на слънце и слушалъ Марковата пѣсень, дошелъ при него изморенъ пѣтникъ.

— Бѣдни човѣче! — казалъ пѣтникътъ. — Моля ти се, дай ми капка водица. Дългиятъ пѣтъ изсуши гърлото ми, устнитѣ ми сж засъхнали и жажда ме мжчи.

— Поседни, пѣтнице, — казалъ дѣлото. — Поседни тукъ, азъ скоро ще донеса водица, — казалъ той и заприпикалъ къмъ колибата.

Скоро той се завърналъ, донесълъ прѣсна водица и хлѣбецъ въ малка паничка.